

„VPERJODILAISISTA“ JA „VPERJOD“ RYHMÄSTÄ

A. Bogdanov on esittänyt pietarilaisten likvidaattorien lehdessä erittäin räikeitä syytöksiä „Pravdaa” ja „pravdalaisuutta” vastaan. Trotski, joka eilen oli täydellisesti likvidaattorien ystävä ja tänään on puolittain loitonnut heistä, on nyt julkaissut aikakauslehdessään marxilaisten aatteellisen „Vperjod” ryhmän pariisilaisen ja geneveläisen kerhon kirjeen (№ 4, s. 56).

Tämän vuodesta 1909 saakka, t.s. viitisen vuotta, olemassa olleen pariisilais-geneveläisen ryhmän puoltajaksi on löytynyt Venäjältä vain yksi ryhmä, Kaukasiassa. Ehkäpä sen vuoksi ei kannattaisikaan enää „Putj Pravdyssa” julkaistujen selitysten jälkeen hukata aikaa lisäselityksiin.*

Mutta likvidaattorien ja heidän eilisen ystävänsä, Trotskin, itsepintaisuus „vperjodilaisten” puolustamisessa pakottaa meidät vastaamaan näille viimeksi mainituille vielä kerran, semminkin kun taas uudestaan hahmottunut likvidaattorien, Trotskin ja vperjodilaisten tosiasiallinen liitto antaa mahdollisuuden selittää Venäjällä oleville työläisille, mikä on tämän liiton periaatteellinen ja poliittinen merkitys.

„Vperjod” ryhmä erkani bolshevikeista ulkomailla vuonna 1909. Tuon vuoden lopulla ryhmä painatti kirjasen, jossa se esitti „toimintaohjelmansa” nimellä „Nykytilanne ja puolueen tehtävät”.

„Toimintaohjelman laatimiseen”, sanotaan tämän kirjasen 32. sivulla, „osallistui 15 puolueen jäsentä, 7 työläistä ja 8 intelligenttiä. Suurin osa ohjelmasta hyväksyttiin yksimielisesti. Ainoastaan Valtakunnanduunaa koskevassa kysymyksessä pidättyi kolme henkeä (kaksi „otzovistia” ja yksi „antiboikotisti”)”.

* Ks. tätä osaa, ss. 109—112. *Toim.*

Toimintaohjelmassa (s. 17 y.m.) puolustettiin „proletaarista filosofiaa”.

Niistä „vperjodilaisista”, jotka ovat itse julkaisseet nimensä lehdistössä, mainitsemme N. Maksimovin, Voinovin, Aleksinskin, Lunatsharskin, Ljadovin, St. A. Volskin, Domovin ja A. Bogdanovin¹³⁰.

Miten näille „vperjodilaisille” on käynyt?

N. Maksimov on eronnut „Vperjod” ryhmästä.

Voinov ja Aleksinski ovat jääneet siihen, mutta ovat jakautuneet ja kuuluvat nyt *kahteen* eri „Vperjod” ryhmään, mistä asiasta on ilmoitettu virallisesti Pariisissa.

A. Lunatsharski on eronnut Aleksinskista.

Ljadov lienee eronnut; hänen kannastaan „Vperjodin” uudessa jakautumisessa ei ole mitään tietoa.

St. A. Volski on mennyt vasemmistonarodnikkien pariin, jos päätellään hänen alituisesta osallistumisestaan heidän lehtiensä avustamiseen (ks. „Zavety”).

Domov on julkaissut „Vperjod” kokoelman 3. numerossa (toukokuu 1911) lausunnon, että „hän ei enää osallistu millään tavalla „Vperjod” ryhmän julkaisuihin” (s. 78).

A. Bogdanov on ilmoittanut lehdissä eronneensa „Vperjod” ryhmästä.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Ja nyt verratkaa näihin tosiasioihin Trotskin julkaisemaa pariisilaisten ja geneveläisten „vperjodilaisten” lausuntoa:

„„Putj Pravdy” lehden väite, että „Vperjod” ryhmä on muka alusta pitäen ollut liimattu kokoon erilaisista marxilaisvastaisista aineksista, jotka työväenliikkeen vilkastuessa ovat hajonneet, ei vastaa todellisuutta”.

Tästä lukija näkee, että Trotski, joka tuntee erittäin hyvin kaikki mainitut nimet ja monesti auttamansa „Vperjod” ryhmän koko historian, on painattanut „vperjodilaisten” kauheaa, huutavaa valhetta ja että „Putj Pravdy” on kirjoittanut täyttä totta.

Palautamme mieleen vielä seuraavan tosiasian: „Sovremennyi Mir” lehdessä oli muistaakseni vuonna 1910 tai 1911 G. A. Aleksinskin arvostelu A. A. Bogdanovin teoksesta, ja tällöin kirjoittaja kuvasi jälkimmäistä „herraksi”, jolla ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa.

Mistä sitten oli kysymys?

Kysymys oli siitä, että vperjodilaiset oli todellakin liimattu kokoon erilaisista marxilaisvastaisista aineksista. Noita aineksia oli aatteellisten virtausten kannalta katsoen *kaksi*: „machilaisuus” ja „otzovismi”, mikä muuten ilmenee jo yllä esitetyistä lainauksista.

„Machilaisuus” on sitä Machin ja Avenariuksen filosofiaa, Bogdanovin tekemin korjauksin, jota tämä viimeksi mainittu sekä Lunatsharski ja Volski puolustivat ja jota *peitellään* „Vperjodin” toimintaohjelmassa „proletaarisen filosofian” salanimellä. Todellisuudessa tämä filosofia on muunnos filosofisesta idealismista, s.o. ovelasta uskonnon puolustamisesta, eikä Lunatsharski suinkaan sattumalta luisunut tästä filosofiasta saarnaamaan tieteellisen sosialismin ja uskonnon yhdistämistä. A. Bogdanov puolustelee vielä nytkin useissa „uusissa” kirjoissa tätä syvästi marxilaisvastaista ja syvästi taantumuksellista filosofiaa, jota vastaan ovat päättävästi taistelleet sekä menshevikki G. V. Plehanov että bolshevikki V. Iljin.

Me kysymme kaikilta, menettelevätkö likvidaattorit, A. Bogdanov, Trotski ja pariisilais-geneveläiset vperjodilaiset rehellisesti, kun he, julkaistessaan „Vperjodin” lausuntoja sekä lausuntoja „Vperjodista”, *salaavat* Venäjän työläisiltä:

1) että „Vperjod” ryhmä on itse ottanut toimintaohjelmaansa „proletaarisen filosofian”, toisin sanoen „machilaisuuden”;

2) että eri puolueyryhmiin kuuluvien marxilaisten keskuudessa on käyty pitkä ja sitkeä taistelu „machilaisuutta”, tätä syvästi taantumuksellista filosofiaa vastaan;

3) että jopa kiihkeän vperjodilaisenkin, Aleksinskin, joka oli itse allekirjoittanut toimintaohjelman yhdessä machilaisen kanssa, täytyi jonkin ajan kuluttua nousta mitä jyrkimmin machilaisuutta vastaan.

Siirtykäämme tarkastelemaan otzovismia.

Ylempänä näimme, että „otzovistit” osallistuivat „Vperjod” ryhmään. Tämän ryhmän toimintaohjelma, kuten hetken ilmestyttyä ulkomaisessa lehdistössä mainittiin, itsekin sisältää peiteltyä otzovismia, sietämättömiä myönnytyksiä sille, esim. d-kohdassa toimintaohjelman 16. sivulla, missä on sanottu, että (tiettyyn ajankohtaan saakka)

„millään työväenluokan puolilegaalisilla ja legaalisisilla taistelukeinoilla ja -teillä, muun muassa myöskään Valtakunnanduumaan osallistumisella, ei voi olla itsenäistä ja ratkaisevaa merkitystä”.

Tämä on sitä samaa „otzovismia”, mutta verhottua, epäselvää, sotkuista. Niin puoluekantaiset, t.s. likvidaattoruudelle vihamieliset, bolshevikit kuin puoluekantaiset menshevikitkin ovat alituisesti ja moneen otteeseen selittäneet, ettei tuollainen toimintaohjelma kelpaa sosialidemokratialle, että se on „otzovismin” puolustamista, syvästi virheellistä ja syvästi vahingollista puolustamista.

Otzovistit vastustivat III Duumaan osallistumista, ja tapahtumat ovat osoittaneet selvästi, että he erehtyivät, että *todellisuudessa* heidän näkökantansa johti anarkismiin.

Mainitsemamme verhottu ja miedonnettu „otzovismin” puolustaminen ei olisi voinut *todellisuudessa* turvata sen linjan noudattamista, jota „Pravda” toteutti voitokkaasti ja joka valtavassa enemmistössä julkisia ja mitä julkisimpia työväenjärjestöjä on tuonut pravdalaisille voiton puolueen hajottajista, likvidaattoreista.

Senpä vuoksi, kun „vperjodilaiset” vielä nytkin puhuvat „typistämättömän vasemmistolaisesta marxilaisuudesta”, meidän täytyy ottaa puheenvuoro ja varoittaa työläisiä, meidän täytyy sanoa, että noiden helisevien sanojen takana piilee epämarxilainen, marxilaisvastainen oppi, joka aiheuttaa tavattoman suurta vahinkoa työväenliikkeelle eikä sovi lainkaan yhteen sen kanssa.

Tämä vperjodilainen „typistämättömän vasemmistolaisen marxilaisuuden” laji on bolshevismien irvikuva, kuten jo kauan sitten, yli 5 vuotta sitten bolshevikit sanoivat ja osoittivat; *todellisuudessa* tässä ollaan tekemisissä marxilaisuudesta anarkismiin poikkeamisen kanssa, vaikkeivät vperjodilaiset sitä tajuaisikaan.

Vuoden 1910 tammikuun täysistunto,— se täysistunto, johon vperjodilaiset viittaavat Trotskin aikakauslehdessä sanoessaan, että täysistunto vahvisti heidän ryhmänsä,— tuo täysistunto *tuomitsi yksimielisesti moisen poikkeaman*, joka on yhtä vahingollinen kuin likvidaattorilainenkin poikkeama. Johtavat elimet, jotka täysistunto muodosti päätöksensä täytäntöönpanoa varten, esim. Pää-äänenkannattajan toimitus, osoittivat koko vuoden 1910 kuluessa *moneen kertaan* ja seikkaperäisesti julkaisujensa sivuilla, että vperjodilaiset olivat samoin kuin likvidaattoritkin *rikkoneet* täysis-

tunnon päätöksiä; — että he olivat samoin kuin likvidaattoritkin todellisuudessa *porvarillisen vaikutuksen johdattajia proletariaatin keskuuteen*.

Kun vperjodilaiset Trotskin aikakauslehdessä viittaavat nyt „ensimmäiseen ja toiseen vperjodilaiseen kouluun”, niin meidän täytyy muistuttaa mieleen tosiasiat: ensimmäisestä koulusta puolet työläisistä *lähti pois* tultuaan kokemuksesta vakuuttuneiksi tämän koulun marxilaisvastaisesta ja hajotavasta merkityksestä. Toisen koulun suhteen Pää-äänenkannattaja, joka toteuttaa täysistunnon päätöksiä, on varta vasten varoittanut työläisiä selittäen nimenomaan tätä, nyt mainittua koulun merkitystä.

Ja kuka sitten on auttanut tätä toista koulua?

Vain likvidaattorit ja Trotski puolueen virallisen äänenkannattajan virallisesta varoituksesta *huolimatta*.

Tässä toisessa koulussa, aivan samoin kuin nyt pietarilaisen likvidaattorilehden ja Trotskin „Borban” palstoilla, havaitsemme selvästi likvidaattorien, vperjodilaisten ja Trotskin pikkuryhmän tosiasiallisen blokin, liiton.

Se on marxilaisvastaisten, hajottavien ryhmien liitto; nämä ryhmät vihaavat „Pravdan” marxilaisuutta ja kuria, toverillista puoluekuria, joka yhdistää „Pravdan” ympärille Venäjän valveutuneiden työläisten valtaenemmistön.

Tätä liittoa kuin myös itse „Vperjod” ryhmää ja koko „vperjodilaisuutta” me emme voi *olla nimittämättä* „seikkailuksi” siinä mielessä, että „vperjodilaisuus” ja sen „blokki” Trotskin ja likvidaattorien kanssa ei voi johtaa mihinkään muuhun kuin periaatteettomuuteen, marxilaisvastaisten aatteiden suosimiseen (ilman niiden suoranaista puolustamista) ja työväenliikkeen hajottamiseen.

Mutta pysyen periaatteellisesti ja peruuttamattomasti vihamielisinä „Vperjodille” ja vperjodilaisuudelle me emme ole milloinkaan sulkeneet emmekä sulje ovea niiltä „vperjodilaisilta”, jotka loittonevat (kuten enemmistö „Vperjodin” perustajista) tästä ryhmästä ja aikovat auttaa „pravdalaisuuden” yhteenliittämää ja yhdistämää Venäjän valveutuneiden työläisten enemmistöä. Ei mitään myönnytyksiä „machilaisuuden” (johon Bogdanov on valitettavasti „päätenyt” lopullisesti) tahi „vperjodilaisuuden” puoltamiselle — eikä mitään esteitä niille tovereille, jotka ovat tunnollisesti oppineet näkemään „Vperjodin” virheet ja palaavat „Vperjodin” *kannalta puolueen kannalle*.

Niiden hyökkäilyjen ja haukkumisten johdosta, joita „kirjailijat Iljin, Zinovjev ja Kamenev” ovat saaneet osakseen Bogdanovilta likvidaattorien lehdessä ja vperjodilaisilta Trotskin aikakauslehdessä, huomautamme lyhyesti: mainitut kirjailijat ovat aina noudattaneet yhteenliittyneiden marxilaisten työläisten *päätöksiä*, työläisten, jotka ovat tiukalla liittymisellään „pravdalaisuuden” ympärille tahi toimittamallaan pääkaupungin vakuutuslaitosten ja yleisvenäläisen vakuutuslaitoksen vaaleilla osoittaneet avoimesti koko maailmalle, että he muodostavat Venäjän järjestyneiden ja valvutuneiden työläisten valtavan enemmistön.

Toimien näitä päätöksiä vastaavasti ja niiden hengessä on mainituilla kirjailijoilla täysi syy pitää toimintaansa marxilaisten työläisten enemmistön tahdon mukaisena, eivätkä tietenkään vperjodilaisten, Trotskin ja likvidaattorien kiukkuiset teot saa heitä vieroitetuksi toiminnastaan.

„Vperjod” ryhmän ja sen hajoamisen historiassa, sen alituisissa liittoyhteyksissä Trotskiin ja likvidaattoreihin on tiettyä yleistä kiintoisuutta työläisille, jopa tiettyä yhteiskunnallista kiintoisuutta, sillä siinä on havaittavissa tyypillinen ilmiö, erillisten pikkuryhmien muodostuminen sivistyneistöstä hajaannuksen ja lamaannuksen kaudella. Itse kullakin on oikeus muodostaa erillinen aatteellinen ryhmä ja osoittaa proletariaatille erikoinen tie, mutta jokaiselta uuden ryhmän muodostajalta „paljon vaaditaan”. Virheitä ei tietenkään katsota vilpiksi, mutta jos enemmän kuin viisi vuotta jatkuneen liikkeen teorian ja käytännön osoittamista virheistä *pidetään kiinni*, niin se merkitsee, että nouseaan avoimeen sotaan marxilaisuutta vastaan, yhteenliittynyttä ja yhdistynyttä työväen enemmistöä vastaan.

Likvidaattorien ja vperjodilaisten horjunta ja syrjään poikkeaminen ei ole sattuma, vaan hajaannus- ja lamaannuskauden aikaansaannos. Me näemme näitä porvarillisia syrjäpoikkeamia marxilaisten työläisten luokkataistelutien kahden puolen; ne ovat varoituksena jokaiselle valvutulle työmiehelle.

P. S.* Yllä olevat rivit oli jo kirjoitettu, kun saimme Trotskin „Borban” numeron, jossa on julkaistu „Vperjo-

* — Postscriptum — Jälkkirjoitus. *Toim.*

din” geneveläisen, pariisilaisen ja tiflisiläisen marxilaiskerhon sekä pietarilaisten samoinajattelevien” uusi kirje.

Kirjeen allekirjoituksesta näemme, että vperjodilaiset, jotka esittivät „oman” toimintaohjelmansa aivan vuoden 1909 lopulla, ovat 4½ vuoden kuluessa hankkineet Venäjällä itselleen yhden „tiflisiläisen kerhon” ja luultavasti kaksi „pietarilaista samoinajattelevaa” (sillä kolme henkeä muodostaisi jo nähtävästi pietarilaisen tai pääkaupunkilaisen taikka yleisvenäläisen aatteellisen marxilaiskerhon!). Henkilöille, jotka harkitsevat politiikkaa edes jonkin verran vakavasti, on jo yksinomaan tämä „Vperjodin” nelivuotisen „toiminnan” tulos aivan riittävää tämän ryhmän arvioimiseksi. Antaa Trotskin hassutella yhdistymällä tuon ryhmän kanssa „oman” lehtipahasensa palstoilla, antaa vperjodilaisen ja trotskilaisten leikkiä keskinäiseen sopimukseen menevien „suurvaltojen” ja „virtausten” leikkiä! Se on vain lapsellista hassutusta sellaisten henkilöiden taholta, jotka tahtoisivat pöyhkeillä sanoilla peittää „ryhmiensä” toivoton tyhjyyden ja sisällyksettömyyden.

On naurettavaa lukea, kuinka nämä pikkuryhmät pauhaavat yhtenäisyydestä ja hajottamisesta! Hyvät ihmiset, ymmärtäkäähän toki, että voidaan puhua työväen joukko liikkeen yhtenäisyydestä, työväenpuolueen yhtenäisyydestä, mutta yhtenäisyydestä sellaisten intelligenssikerhojen kanssa, jotka eivät ole 4 vuoden kuluessa saaneet osakseen Venäjän työläisten myötämielisyyttä, saatte jaaritella Trotskin kanssa niin paljon kuin haluatte! Siitä ei kannata edes väitellä.

„Prosvestshenije” № 6,
kesäkuu 1914
Allekirjoitus: V. I I j l n

Julkalstaan
„Prosvestshenije” aikakauslehden
tekstin mukaan